

خاندان گله داری

یکی از خانواده های قدیمی بندر لنگه خانواده گله داری است. این خانواده از سه برادر بنامهای حاج عبدالرحیم، حاج عبدالرحمن و حاج حسن و یک خواهر تشکیل می شد که از لحاظ تمکن و اندوخته مالی در زمان خود در سطح بالایی از اجتماع قرار داشتند. گله داریها به دودسته تقسیم می شدند یک دسته در بندر عباس و دسته دیگر که شامل حاجی حسن گله داری و اولاد او بودند به لنگه عزیمت و در این شهر اقامت گزیدند.

گله داریهای بندر لنگه دارای کشتی های بادی مسافری و باری بودند که خط مسیرشان هندوستان و آفریقا بود. حاجی حسن گله داری دویسر بنامهای عبدالله و ابراهیم گله داری داشت. عبدالله گله داری پسر ارشد حاجی حسن است که شخص معروف و معتبری است و به تجارت مروارید و معاملات اجناس داخلی و خارجی اشتغال داشت و صاحب کشتی های بادی تا ۸۰۰ تن بود کشتی های او بین لنگه هندوستان و آفریقا در رفت و آمد داشت فردس شناس آنها حسین گله داریست که پس از اخذ دیپلم از بیئی هندوستان در سال ۱۳۱۰ شمسی به لنگه آمد و در این شهر به تجارت و کشاورزی پرداخت و حدود ۱۰ سال شهر دار بود و چندین دوره رئیس انجمن شهر و یک دوره رئیس انجمن شهرستان شد.

بزرگ آنها عبدالله گله داری بود و پسر عموی شیخ احمد بود او به بخشنده معروف بود. حسین گله داری به نقل از عموی خود مرحوم عبدالله گله داری خاطره ای از نصر بن عباس ملک التجار بحرانی نقل می کند که نصر بن عباس در دوران فلاکت خود روزی از بازار مقداری برنج خریده و در گوشه عبایش ریخته بود و با خود می برد در بین راه عبدالله گله داری او را دید و متوجه موضوع شد نصر بن عباس از شدت خجالت پابه فرار گذاشت. عبدالله گله داری که از ثروت و دارایی او در گذشته خبر داشت با مشاهده این وضع دلش به رقت آمد و همان موقع دستور داد پنجاه گونی برنج نود کیلویی را به منزل او بفرستند. او در ازای این کار ساعت معروف خود را که آن سالها میلیونها تومان می ارزید را به او بخشید. این ساعت یک متر طول داشت بعد این ساعت به خانه عبدالواغظ فکری منتقل شد.

نوربخش، حسین، بندر لنگه، اداره کل فرهنگ و هنر استان هرمزگان، ۱۳۵۷، ص ۷۳.

منبع: آرامگاههای مفاخر فرهنگی استان هرمزگان: عباس سایبانی. ماندانا سایبانی